

Nedáľeko Bratislavy scény ako v občianskej vojne

Mikuláš Hučko

8. júla 2020 ✚ *Spoločnosť* ✚ *Migračná kríza*

Predstavme si, že by bol slovenský veľvyslanec predvolaný na Ministerstvo zahraničných vecí Spojeného kráľovstva preto, lebo Slováci žijúci v Británii sa neovládajú a na ulici vyčínajú a mlátia sa kvôli odlišným názorom na slovenskú politiku. Alebo žeby bol v tejto veci predvolaný poľský, maďarský či český veľvyslanec. Nepredstaviteľné.

Scéna ako v občianskej vojne sa začala odohrávať minulý týždeň vo Viedni. Krajne ľavicoví Kurdi, vrátane prívržencov Kurdistskej robotníckej strany, ktorá je považovaná za teroristickú organizáciu nielen v Turecku, ale v celej Európskej únii, a Turci podporujúci extrémistov politického zoskupenia Sivých vlkov, sa pustili do seba. Nepokoje sa začali v stredu, keď Kurdi zorganizovali protest proti násiliu páchanému na ženách a skupina Turkov na nich zaútočila.

O deň neskôr nepokoje pokračovali, pričom Turci útočil nielen proti kurdským aktivistom, ale aj na políciu a vykrikujúc „Allahu Akbar“, na ne hádzali kamene, fľaše a petardy. Dvaja policajti boli zranení a policajný pes dokonca zasiahnutý kusom železobetónu.

V piatok sa na ďalšej demonštrácii zúčastnilo asi päťsto kurdských ľavicových aktivistov vrátane prívržencov Antify, ktorí ich podporujú. Sprievod šiel smerom k hlavnej viedenskej železničnej stanici (Wien Hauptbahnhof), keď na ne Turci opäť zaútočili. Vo vzduchu opäť lietali kamene a petardy. Explodujúca petarda zranila niekoľko policajtov a rameno jedného z nich bolo zasiahnuté letiacou fľašou.

V sobotu usporiadali Kurdi a ľavicoví aktivisti ďalší pochod a Antifa, tentokrát na Twitteri, vyzvala na protesty proti násilným akciám tureckých nacionalistov a islamských skupín. Počas hnutia bola nariadená zvýšená prítomnosť polície, takže nedošlo k žiadnym incidentom.

Tridsaťštyriročný kancelár Sebastián Kurz vyhlásil, že nedovolí, aby sa konflikty v Turecku rozšírili do Rakúska, aby na uliciach rakúskeho mesta dochádzalo k takýmto násilnostiam. Kancelár vyhlásil „nulovú toleranciu“ voči násiliu a nariadil posilnenie prítomnosti polície v „neuralgických“ miestach Viedne, ako aj v iných mestách. Stovky policajtov, špeciálna jednotka viedenskej polície WEGA a vrtuľník boli celé dni v pohotovosti.

Toto vyčíňanie, násilie, útoky na políciu, materiálne škody je však silná káva aj pre radového obyvateľa Viedne, ktorý si môže oprávnene položiť otázku: **„Čo s tým mám ja?!** A pokojne ju môže položiť rakúskym politikom.

Cisársky generál Viliam Roggendorf a sultán Sulejman by asi nad tým len mávli rukou. Oni totiž pred poltisícročím vo Viedni bojovali oveľa dramatickejšiu bitku: stotisíc vojakov, desiatky tisíc mŕtvych. V porovnaní s tým sa zdá byť skutočne zanedbateľné, že stovky ľudí chodili celé dni ulicami cisárskeho mesta, skandovali heslá, nadávali si v jazyku nepochopiteľnom pre rakúskych okoloidúcich.

Obchod s európskymi (aj slovenskými) otrokmi akoby neexistoval

Situáciu však nemožno bagatelizovať. Ako to raz priznal jeden Francúz alžírskeho pôvodu, **že sa nestahujú z Alžírska do Francúzska, ale berú si Alžírsko do Francúzska**. Podobne Afgánci či Turci si berú Afganistan či Turecko do Európy. Chcú si ponechať svoje identity a meniť Európu, a to je samozrejme veľký problém.

Len pred dvoma týždňami mladí ľudia rozbíjali, bili sa, útočili na policajtov, podpaľovali, rozbíjali výklady v nemeckom Stuttgarte.

V ten deň v anglickom Reading pri útoku nožom zomreli traja ľudia, o týždeň na to taktiež v Glasgowe.

Každá z týchto udalostí nastoľuje vážne otázky týkajúce sa verejnej bezpečnosti v západnej Európe – a to sme nespomenuli vlnu nepokojov, ktorá sa prehupla do Európy po smrti Georga Floyda. Je však zaujímavá zhoda, že prisťahovalci zohrávali vo všetkých týchto prípadoch kľúčovú úlohu.

Terajšie udalosti vo Viedni predsa prekročili únosnú mieru. Prisťahovalci z Turecka **preniesli svoj vlastný domáci politický konflikt do zvolenej vlasti v Rakúsku**, čo spôsobilo diplomatickú búrku medzi Viedňou a Ankarou. Tieto dve krajiny si vzájomne predvolali veľvyslanca druhej strany na ministerstvo zahraničných vecí.

Viedeň už nie je cisárskym mestom, ktoré pred Turkami bránil – dnes by sme povedali, že trochu naivne – generál Viliam Roggendorf. K incidentom došlo v multikultúrnom 10. obvode Favoriten, ktorý je jednou z najpestrejších štvrtí Viedne, v ktorej nákupnú pešiu ulicu Favoritenstrasse lemujú okrem obchodných reťazcov aj bistrá s kebabom a jedlami halal. V tejto štvrti sú štyria z desiatich obyvateľov prisťahovalci. Viedenský desiaty obvod je aj jedným z tých, v ktorých meno Mohamed dávajú rodičia najčastejšie novorodencom a kde väčšina školákov doma s rodičmi nehovorí po nemecky.

Vo Favoriten je systém dvoch strán: Prisťahovalci, ktorí majú volebné právo, volia sociálnych demokratov, ktorí vládnu v „červenej Viedni“, kým Viedenčan, ktorému sa táto politika nepáči, zväčša volí „populistickú“ Rakúsku stranu slobody. Provinčné voľby sa majú konať v rakúskom hlavnom meste v októbri; neboli by sme prekvapení, keby v nich ožila spomienka na bitku vo Viedni. Pri poslednom sčítaní obyvateľstva vo Viedni žilo 76 tisíc Turkov, ale od tej doby ich môže byť oveľa viac.

Môžeme hovoriť aj o **rozdielnosti v mentalite**. Podľa rakúskej ministerky pre integráciu (Ľudová strana) Susanne Raabovej nepokoje poukazujú na nebezpečenstvo paralelných spoločností. Podľa nej sú udalosti posledných dní a extrémistické štruktúry iba vrcholmi ľadovca.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nedaleko-bratislavy-sceny-ako-v-obcianskej-vojne/>